15 TEMMUZ

15 TEMMUZ ÇOCUK GAZETESİ ÖZEL SAYISI

TEV ZAHİDE ZEHRA GARRİNG ORTAOKULU-1999 ÜMRANİYE

TEV

TEV ZAHİDE ZEHRA GARRİNG ORTAOKULU

ARALIK 2022

PARA ILE SATILMAZ

İrem NALBUR

Furkan KAYA

DİRENİŞ

O masmavi gökyüzünü zifiri karanlığa boğan kirli bir 15 temmuz gecesi ya da bir geceden çok daha ötesi... Bombalar, silahlar, tanklar ve bir milletin anlını lekeleyebilecek türlü türlü hainlikler... Göz gözü görmediği o zifiri karanlık gecede tüm bunlara direnen asil bir millet... Hesaba katmadılar Ömer'in imanını , hesaba katmadılar Halil'in vicdanını, hesaba katmadılar Erol'un cesaretini ve hesaba katmadılar bu milletin dirayetini...

Bu milletin tankı, tüfeği olmasa da sarsılmaz bir imanı vardı. Ve bu hain cellatlar nasıl boğabilirlerdi böyle bir imanı? Gösterdik gücümüzü, gösterdik cesaretimizi...

Arif Nihat Asya'nın da dediği gibi;

"Yüzüne çarpmak gerek zamanenin fendini

Göster; kabaran sular nasıl yıkar bendini ? "

Şimdi bir düşünelim, bir milletin tarihi yaşadığı yıllar mıdır yoksa yaşattığı yıllar mıdır? Onlar yaşattılar savunmasız annenin minicik yavrusunu, onlar yaşattılar gençlerin ufuğunu, onlar yaşattılar daha nicelerini... Yeri titreten zalimin hükmü değil aziz milletin ayak sesiydi. Şimdi sorarım size "Hangi çılgın bana zincir vuracakmış?"

Bu hain pusuda milleti öldürdüler. Umudumuzu kırıp bize hükmetmek istediler. Oysaki Türk milletini tanımayacak kadar saflardı. Bilmezlerdi ki sonuna kadar direneceğimizi, bilmezlerdi ki prangalarla yaşayamayacağımızı. Biz o kan gölü içinde yılmadık direndik. Çünkü biliyorduk elbet bir çıkış yolu olacağını. Sezai Karakoç'unda dediği gibi;

"Ülkemdeki kuşlardan ne haber vardır?

Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır."

İşte biz o mezarlardan yükselttik baharımızı.

Ey kalpleri nabzımızda atanlar, ey vatan uğruna toprağın altında yatanlar nasıl sığar o koca yürekleriniz minicik mezarlara? O koca yüreklerki şehadete yürüdüler, o koca yüreklerki esarete direndiler, o koca yüreklerki düşmanı devirdiler. Fatih çok çalıştı, çok direndi aldı istanbul'u. Peki bu millet? Bu millet aldı koca bir yurdu...

Ömer Talha ÇELİK

7/E

Genelkurmay Başkanlığı Kavşağı / ANKARA

TBMM / ANKARA

İstiklal uğruna
Türkiye aşkına
TÜRKİYE CUMHURİYETİ
CUMHURBAŞKANLIĞI
İLETİŞİM
BAŞKANLIĞI
15
TEMMUZ

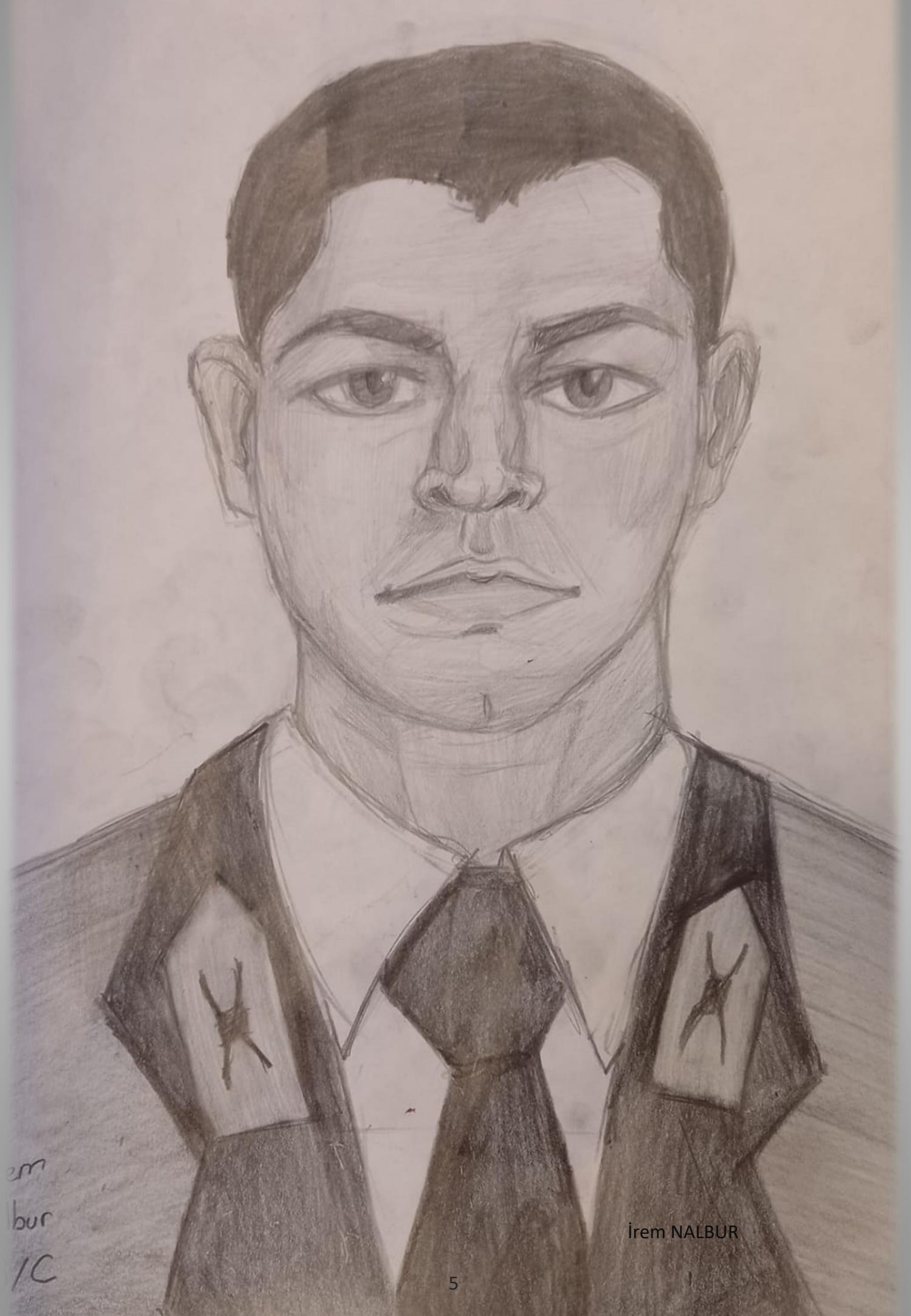

İrem NALBUR

ÖMER HALİSDEMİR'İN HAYATI

Ömer Halisdemir 20 Şubat 1974'te Bor, Niğde'de doğmuştur. Annesi Fadimeana, babası ise Hasan Hüseyin Halisdemir'dir. Yedi çocuklu bir aileden gelen Ömer Halisdemir, çocukluğunu Bor, Niğde'nin Çukurkuyu beldesinde geçirmiştir. Çukurkuyu'da okul sonralarında çobanlık yapmıştır. Liseyi Niğde'deki Endüstri Meslek Lisesi'nin makine bölümünü okumuştur. Hatice isimli biriyle evlenmiştir ve iki çocuğu olmuştur. Bunlar; Elifnur ve Doğan Ertuğurul'dur. Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde Türkiye sınırları içinde ve dışında birçok görevlerde yer almıştır. Ömer Halisdemir çok mutlu bir insandı ve ailesini çok severdi;

15 Temmuz 2016'ydı. Ömer Halisdemir 15 Temmuz darbe girişimi sırasında özel kuvvetler komutanlığında görevliyken komutanlığı ele geçirmeye çalışan Tuğgeneral Semih Terzi ile yanında olan 10 kişilik timin karşısına tek başına dikilip "KARARGAHA GİREMEZSİNİZ, ZEKAİ PAŞANIN EMRİ" dedi ve Tuğgeneral Semih Terzi'yi göğsünden vurarak öldürdü. Bunun üzerine Semih Terzi'nin korumalarından Binbaşı Fatih Şahin ve Üsteğmen Mihrali Atmaca'dan otuz kurşun yiyerek şehit edildi. Şehit olalı tam 6 yıl geçmesine rağmen hala unutulmadın ve unutulmayacaksın da ASTSUBAY ÖMERHALİS DEMİR....

NİSA NUR KASIM

7-E

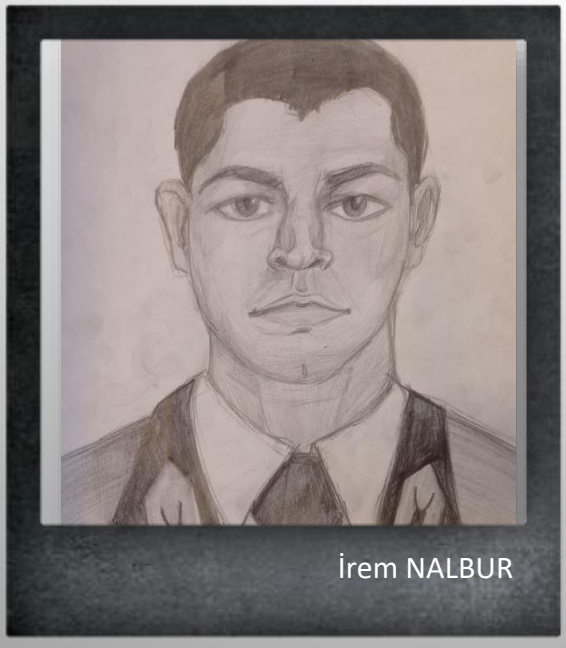

İrem NALBUR

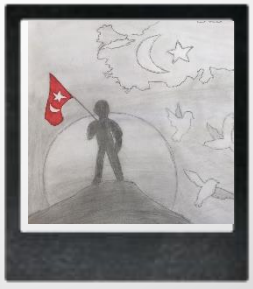

F. Naz DOĞAN

Nisa Nur GÜNEY

Irmak YILMAZ

TEMMUZ ORTASI

Temmuz ortası,

Kefalet zamanı?

Geçmiş hataların,

Ödenme zamanı.

Geçer yollardan tanklar,

Tüm gücüyle topraktan,

Geçiyor zaman.

Ağlıyor insan…

Cehaletle savaş;

Bitmemişti hala…

Anlarız ki bunu,

Temmuz ortasında…

Ecrin Ela ULUTAŞ

Türkiye aşkına

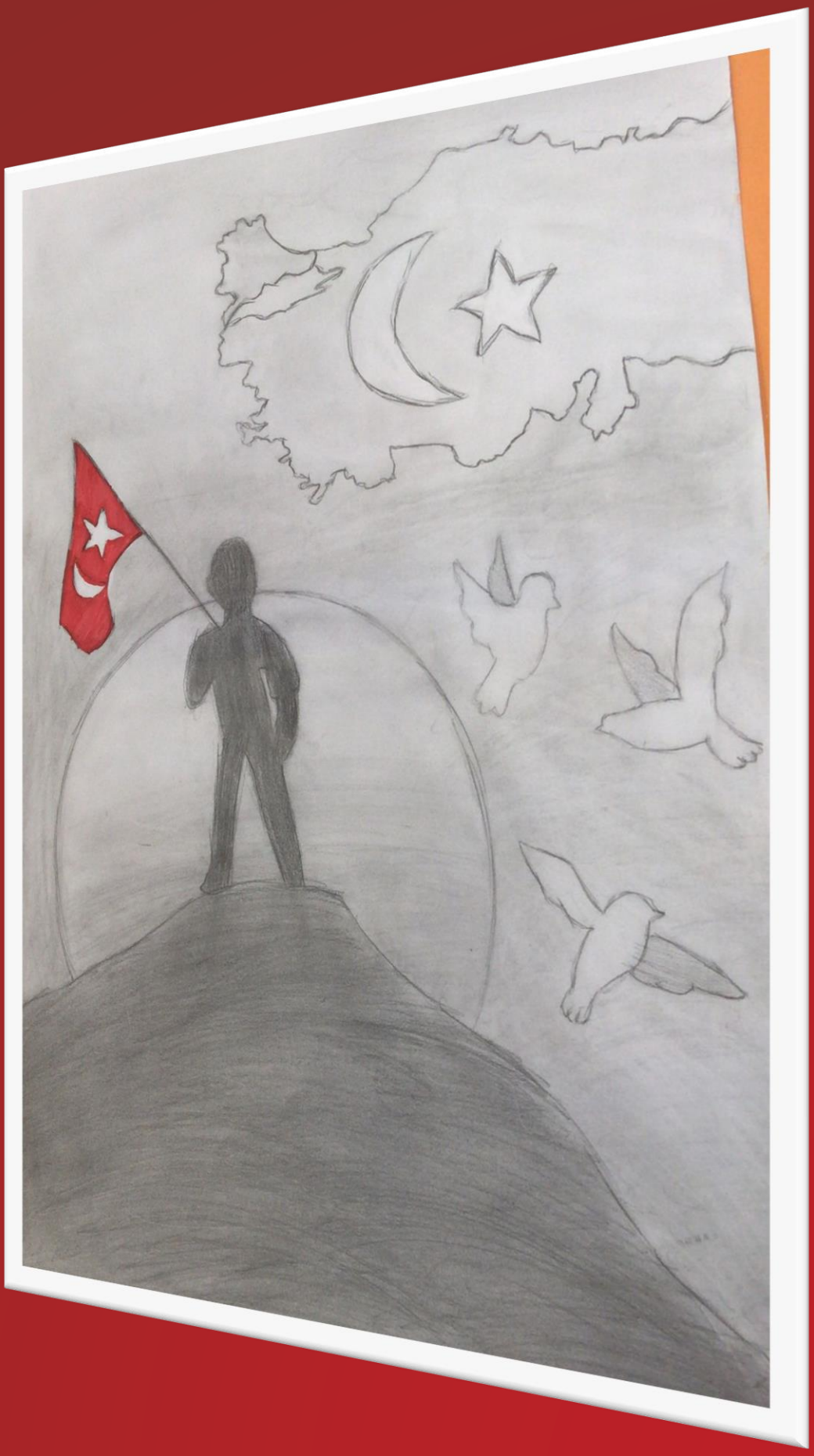

ÖMER HALİSDEMİR

Öyle bir gece koştu şehadete
Memleketi hür yaşasın diye
Ezeldendir onun vatan sevdası
Razıydı her türlü harbe

Halâ anılır eskisi gibi
Atamızın izinden gider
Layıkıyla ölüme
İndiremediler şanlı bayrağı
Senin sayende
Dün gibiydi ölüm anı
Er meydanında anılır adı
Mazide kalmadı ismi
İyi günde kötü günde hep akıldaydı
Rabbim nasip etti şehitliği

Irmak Berrak YILMAZ

ŞEHADET AŞIKLARI

Hainler o gece bütün planlarını kendilerince eksiksiz yapmış ve harekete geçmişlerdi. Herkes neler olup bittiğini anlamak için televizyonları, radyoları açmıştı. Çok geçmeden bunun bir darbe girişimi olduğu anlaşıldı. Hainler çok kararlıydı kardeşi kardeşe kırdırıp ülke yönetimini ele geçirmek istiyorlardı. Her yerde tank, uçak ve silah sesleri vardı. Evet hainler çok ince hesaplar yapmıştı ama hesaba katmadıkları bir şeyler vardı. Büyük Türk milletinin iman dolu göğsü ve vatan aşkı. İnsanlar bir anda sokaklara döküldü. Tankların önünde siper oldular, mermilerin üzerine yürüdüler, balkondan kulakları sağır edercesine alçak uçuş yapan jetlerin üstüne atlamaya çalıştılar. Bunun tek bir açıklaması vardı ölürüz ama asla hainlere teslim olmayız.

O gece babam abdest aldı ve annemden helallik istedi. Beni alnımdan öptü sakın korkma kızım dedi. Eğer bu gece çıkmazsak belki de bir daha asla çıkamayacağız dedi ve gitti.

Ben çok korkmuştum anneme sarıldım. Anne babama bir şey olmaz değil mi dedim. Annem saçlarımı okşayarak, benim güzel kızım baban inşallah gittiği gibi dönecek dedi. Uyuya kalmışım annemin dizlerinde, rüyamda babamı gördüm bembeyaz giyinmişti kollarını açmış beni çağırıyordu. Babama doğru koşuyordum ama bir türlü yetişemiyordum. Ben koştukça babam uzaklaşıyordu sanki. Korkarak uyandım uykudan annem yoktu. Meğer annem beni uyutup oda babamın yanına gitmiş. Evde yalnız kalmıştım sesler beni çok korkutuyordu, ağlarken uyuya kalmışım. Uyandığımda annem gelmişti ama babam yoktu. Anneme babamı sordum, annem ağlayarak bana sarıldı ve kızım baban şehit oldu dedi. Hainler kahramanımı almıştı benden ama tek şehit babam değildi onlarca anne baba evladını, onlarca evlat anne babasını şehit vermişti. Evet anneler, babalar, evlatlar şehit verilmişti ama ülkemiz hain ellere teslim edilmemişti. İşte bu kahramanlar bizim vatanımızı ve geleceğimizi kurtardı.

15 temmuzda canı pahasına korkusuzca ülkemiz için savaşan ve şehit olan kahraman babam ve bütün kahramanlarımız. Mekanınız cennet olsun.

Hiranur ŞİMŞEK

6-H

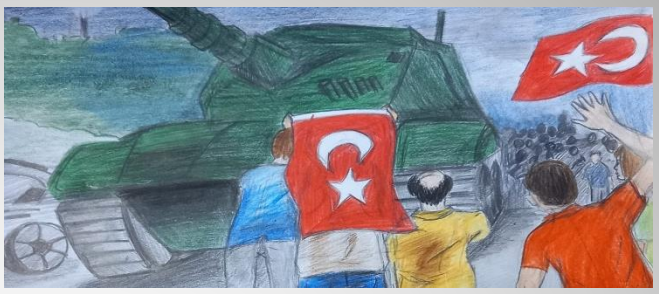

DARBECİLERE KARŞI
Konak Meydanı / İZMİR

BAK KARDEŞİM

Sıcak akşamın sonunda
Buz kesti bütün ülke
Büyük ihanet vardı
Kol kola girmek gerek

Devleşti o gece millet
Zillete tokat gerek
15 Temmuz gecesini
Anlatmaya dil gerek

Vatansız kalan millet
Yetim ve öksüz demek
Uğruna dökülen kanların
Değerini bilmek gerek

Hatice Nihal AKTAŞ
6/H

DESTANSI HAREKET

Acı gece başladı sırasıyla sürüyor harekât.
Ömer'i, Mehmet'i durduramaz barikat.
Ruhlara ruh, Türk'ün tek bildiği hakikat,
Türkler intikam ala ala hatırlattı hadlerini.

Ey şanlı millet! Gördüğü yoldan geri çevrilmez.
Biz asil milletiz, Türkler bitmez tükenmez.
Kavra hele, "Şehitler ölmez, vatan bölünmez!"
Türkler intikam ala ala hatırlattı hadlerini.

Sizi oyunlarınız ruhumuzla asla kıyas edilemez.
Ömer Halis Demir'in yüreği kor ateşi seremez.
İşte er meydanı! Görünen köy kılavuz istemez.
Türkler intikam ala ala hatırlattı hadlerini.

Destansı zaferimiz yüzünüzü buruşturmuş.
Savaşan yiğitlerimizi gördünüz mü? Çifte kavrulmuş.
Biz ezelden beri hür yaşarız, bu unutulmuş.
Türkler intikam ala ala hatırlattı hadlerini.

Ecrin Elif TEMİZKAN
8/I

TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE

O sabah her zamanki pazar kahvaltısının hazırlamasında anneme yardım etmek için erkenden uyandım. Biraz garip bir gündü. Baharın ortasında şehre duman çökmüş, hafiften yağmur yağıyordu. "Nisan yağmurlarıdır, herhâlde." dedim içimden. Dolapta asılı duran, 23 Nisan'da giyeceğim, göğsünde Atatürk portresi olan kostümüme ilişti gözüm. Gösteri için bir aydır hazırlık yapıyorduk. İçim içime sığmıyordu. *"23 Nisan günü yağmur yağmaz inşallah."* dedim içimden.

Mutfağa gittiğimde annem yemek hazırlıyordu. Ben de kaşık, çatal, bıçak, tabak ve bardakları masaya taşımaya başladım. Babam her zamanki koltuğuna oturmuş sabah haberlerini izliyordu. Ülke gündemini takip etmeyi ve önemli olaylar hakkında fikir sahibi olmayı babamdan öğrendim.

Bir ara televizyondaki haberlere gözüm takıldı. *"Başbakan, bu yılki 23 Nisan kutlamalarını açık alanlarda yapabilmemiz için henüz onay alamadı."* diyordu haberde. Koşarak babamın yanına gittim. *"Babacığım milli bayramımızı kutlayabilmek için neden başka ülkelerden onay almamız gerekiyor?"* dedim.

Derin bir iç çekti babam. Gözleri doldu. *"Maalesef 15 Temmuz 2016 gününden beri böyle kızım. 15 Temmuz 2016 günü bu güzel ülkeyi bir terör örgütüne kaptırdık. Esaret altındaki devletimizde artık bırak bayram kutlamayı, ülke sınırları içinde seyahat ederken bile dış devletlerden onay almamız gerekiyor. Bak, 2016 yılından beri Hatay'daki akrabalarımızı ziyaret dahi edemiyoruz. Bunun için vize almamız gerekiyormuş." dedi.*

Sonraki haber ise daha da içler acısıydı.İstanbul'daki Boğaziçi Köprüsü'nün adı Pennsylvania Köprüsü olarak değiştirilmiş. Babamın iyice gözleri doldu.

"Babacığım, 15 Temmuz günü ne oldu? Neden bunlar başımıza geldi?" diye sordum.

"Ordumuza ihanet eden bir grup asker görünümlü terörist maalesef kendi silahlarımızla ülkemizi teslim aldı ve Batılı ülkelerin emrine girmiş olduk. Biz o gece sokaklara çıkıp ülkemizi savunabilseydik şimdi bunlar başımıza gelmeyecekti." dedi.

Sohbetimiz kahvaltı masasında devam ederken bir taraftan da 23 Nisan'da okuyacağım şiirimi aklımdan geçiriyordum Öğleden sonra son provalar için okulun konferans salonuna gidecektik. Kostümümü giydim ve hep beraber okula gittik. Tüm öğrenciler en güzel kıyafetlerini giymiş hazırlıklar yapılmıştı. Ancak öğretmenimiz çok endişeliydi. "İnşallah bir sorun çıkmaz." diyordu.

Şiirimi okumak için en son sahneye ben çıkacaktım. Prova olmasına rağmen adımın okunmasını heyecanla bekliyordum.

“Şimdi de, 6 H sınıfından Defne Taştan’ı , "Tam Bağımsız Türkiye" isimli şiirini okumak için sahneye davet ediyorum. “ İsmim okundu ve sahneye çıktım.

Tam Bağımsız Türkiye

Bu ülke hepimizin,

Düşmez asla geriye,

Düşmanlar iyi bilsin

Bağımsızdır Türkiye

Türk milleti cesurdur

Kafa atar mermiye

Polisiyle, askeriyle

Tam Bağımsız Türkiye

Şiirimi tamamlayamadan büyük bir gürültüyle konferans salonundan içeriye garip giyimli, kendi aralarında yabancı dil konuşan adamlar girdi. Öğretmenimle yüksek sesle konuşmaya başladılar ve onu götürdüler. Bir tanesi sahneye yanıma gelerek bu kostümü giymenin yasak olduğunu söyledi, çıkartmamı istedi. Kostümü eline geçirir geçirmez parçaladı ve ayaklarının altına alıp nefretle çiğnedi. Elimdeki prova notlarım ve şiirimin yazılı olduğu kâğıtlarımı alıp yırttı. Okuduğum şiir Yurtta Sulh Konseyi adını verdikleri bir otorite tarafından sakıncalı bulunmuş ve bu sebeple gösterimiz iptal edilecekti. Ağlayarak anneme koştum. " *Lütfen bütün bunlar bir kâbus olsun anneciğim*" diyordum. Uyanmak istiyorum artık. Uyanmak istiyorum…

Uyanır uyanmaz dolaptaki kostümümü kontrol ettim, yerli yerindeydi. Prova notlarımı kontrol ettim. Derin bir “ohh” çektim içimden. Hepsi bir rüyaymış. Allah’ım nasıl bir kâbus bu? Annem *"Hadi hazırlan, 23 Nisan gösterisine geç kalacaksın.”* dedi. Kahvaltı masasında, gördüğüm kâbusu anneme ve babama anlattım.

Babam, “*Eğer biz 15 Temmuz’da meydanlara çıkıp vatanımızı savunmasaydık bunların hepsi gerçek olabilirdi.”* dedi. *“Biz asker değiliz ki, vatanımızı nasıl savunabiliriz?”* dedim.

“O gün bütün vatanseverler meydanlara inip ölümü düşünmeden vatanımızı savunduk. Belki silahlarımız yoktu ama inancımız ve bayraklarımız vardı. Günlerce demokrasi nöbetleri tuttuk. Ve devletimize sızan düşmanları böyle yendik. İşte bu yüzden her yıl 15 Temmuz’u Demokrasi ve Millî Birlik Günü olarak kutluyoruz.”

Babam anlatınca hayal meyal hatırlamaya başladım. Ben de oradaydım. 15 Temmuz 2016'dan sonra günlerce tutulan demokrasi nöbetlerine babam, annem ve o gün annemin karnında olan kardeşimle birlikte en önde katıldık. Ülkemizin düşmanlardan kurtulması için benim ve ailemin de küçük bir payımın olması müthiş gurur verici bir şey.

Millî birlik ve bağımsızlık bilinciyle 23 Nisan gösterisine katıldım ve "Tam Bağımsız Türkiye" şiirimi coşkuyla bağıra bağıra okudum. Herkes duysun istedim sesimi. Haykırışım ülkemizin dışına çıksın. Okyanus ötesinde duyulsun.

Gördüğüm rüya ile bağımsız bir ülkede yaşamanın ne kadar değerli olduğunun bilincine vardım. O gün bir kez daha anladım ki uyanmak ve uyanık kalmak çok önemliydi.

Ya uyanmasaydım.

Defne TAŞTAN

6-H

Milli irade uğruna
Türkiye aşkına
TÜRKİYE CUMHURİYETİ
CUMHURBAŞKANLIĞI
İLETİŞİM
BAŞKANLIĞI
15
TEMMUZ

SEVGİLİ ŞEHİTLERİMİZ,

Sizin sayenizde hayattayız, siz en değerli şeyinizi verdiniz: **CANINIZI**. Bundan büyük ne olabilir? Hayattan koptunuz, en değerlilerinizi arkanızda bıraktınız: Ailenizi, sevdiklerinizi ve hayatınızdaki her şeyi. Bu kalkışmaya boyun eğmediniz. Tankın altına yattınız, tankın üstüne çıkmaya çalıştınız ve daha fazlasını yaptınız .Hiç korkmadınız İstiklal Marşımızın ilk kelimesinin dediği gibi.

" KORKMA "

Ölümü düşünmediniz hiç. Kurşun yemeyi, tankların sizi ezeceğini düşünmeden elinizde hiçbir silah olmadan düşmanın üzerine yağmur olup yağdınız. Vatanımızı korumak için canınızı ortaya koydunuz. Kalkışmayı duyduğunuz, gördüğünüz an emin adımlarla meydanlara akın ettiniz. Siz; vatan için, gelecek nesiller için mücadele ettiniz ve vatanınızı o hainlere teslim etmediniz. İyi ki vardınız, iyi ki varsınız. Nur içinde yatın aziz şehitlerimiz! Sizlere minnettarız.

Nur Zehra KARACA 6/H

VATAN SEVGİSİ

Vatan denilince aklıma ilk gelen mücadele. Mücadele etmek. Öyle kazanılmadı mı zaten? Canla başla, emek ile… Kadını, genci, yaşlısı siper etmedi mi düşmana kendini? Bu yolda ne canlar feda oldu. Hepsi vatan içindi, bir bayrağın altında özgürce yaşamak uğrunaydı.

Bizler bu vatanın ne zorluklarla kazanıldığının farkındayız. Her karış toprağın altında yatan bir can var biliyoruz. Bu canlara çok borcumuz var, onu da biliyoruz. Ödemek ile mümkün olmayan bir borç. Vatan bu demek işte. Onu her şeyin üstünde tutmak, ona en ufak zarar vermeye kalkan olursa aslan kesilmektir.

Vatan sevgisi, Mustafa Kemal Atatürk'ün yolunda ilerlemektir.

Nisa USTA 6/G

15 TEMMUZ DEMOKRASİ VE MİLLİ BİRLİK GÜNÜ ANMA PROGRAMI

15 TEMMUZ DEMOKRASİ VE MİLLİ BİRLİK GÜNÜ ANMA PROGRAMI

VATANIM İÇİN

Bir önceki gece İstanbul'un camlarını yağmur selamlıyordu. Yaz mevsiminde ilk defa yağmur yağmıştı. O gece çok yağmur yağmış ve sanki bir sonraki gün o kadar çok kişi vefat edecekmişçesine yağmur yağıyordu. Zemin ve bodrum kattaki dükkânları sular basmıştı. Yavuz bu sene 16 Temmuz'da doğum gününde, 15 yaşına girecekti. Yavuz da doğum gününe iki gün kaldığı için çok mutluydu.

Yavuz 14 Temmuz tarihinde cuma günü spordan geldiğinden dolayı çok yorgundu. Yavuz bir an önce yemeğini yiyip uyumak istiyordu. İstediği gibi de yaptı. Sabah olduğunda, Yavuz kalkmıştı bile. Yavuz'un annesi Yavuz'u ekmek almaya yolladı. Yavuzların evinin iki sokak ötesinde de bir karakol vardı. Yavuz ekmek almaya giderken hep oradan geçer, nöbette olan polislere selam verirdi. O sabah yine polislere selam verme ümidiyle karakolun önüne geldi ama nöbetteki polisler yoktu. Yavuz nöbetteki polislerin bir işi olduğunu düşünerek ekmek almaya gitti. Yavuz ekmeğini alarak evine döndü. Annesi de enfes bir kahvaltı hazırlamıştı. Yavuz ve ailesi kahvaltısını yapmıştı. Yavuz odasına girmiş testlerini çözüyordu, babası ve annesi de evi temizliyorlardı. O gün sanki öbür günlerden daha fazla normal gibi geliyordu.

O gün hemen hava kararmıştı. Akşam olmuştu ve akşam yemeğini yedikten sonra çay içmek için balkona çıkmışlardı. Gökyüzüne baktıklarında, uçakların peş peşe gittiklerini gördü ve babasına şöyle dedi:

— Baba uçaklar neden bugün bu kadar peş peşe gidiyor?

Babası da Yavuz'a şöyle dedi:

— Askeriye ile ilgilidir. Önemli bir konu olmuştur, merak etme oğlum.

Babam bir şeyler olduğunu hissetmişti. Aradan uzun zaman geçmeden komşularımız arasında bir uğultu oluştu.

"VATAN SAĞOLSUN"

"Komşu vatan elden gidiyor. Bayrağını al ve sokaklara çıkalım." dedi. Yavuz babasıyla üst komşuların konuştuklarını duydu ve babası kapıyı kapattıktan sonra babasına:

—Baba vatan elden gidiyormuş bende geleceğim, dedi.

Babası da bunu onaylamıştı. Yavuz ve babası, ailesi ile helalleşti. Yavuz ve babası darbecilerin köprüde olduğunu duyunca mahalleli erkek, kadın, çocuk, yaşlı demeden köprüye doğru yürümeye başladılar. Köprüye doğru giderken tanklar yanlarından geçiyordu ve tanka ellerinde ne varsa atıyorlardı. Zaman geçtikçe insanlar kalabalıklaşıyorlardı. Yavuz ve babası kalabalık ile beraber nihayet köprüye (15 TEMMUZ ŞEHİTLER KÖPRÜSÜNE) varmışlardı. Köprü tanklarla kapatılmış ve mermiler insanların üzerine yağmur gibi yağıyordu. Herkes korkusuzca darbecilere karşı direniyordu. Akıllarından ölüm geçmiyordu. Korkusuzca darbecilere karşı direniyorlardı. Hainler acımasızca insanları öldürüyorlardı.

Oysa o gün Yavuz hiç korkmuyordu. Çünkü herkes

diyordu. Vatan sevdasıyla halk darbecilerin üstüne doğru ilerleyip darbeyi durdurmaya çalışıyorlardı. Gittikçe halk kalabalıklaştığı için darbeciler de korkmaya başladılar.

Yavuz'un babası, Yavuz'un kollarında şehit olmuştu. Yavuz babasını bir kenara çekti ve babasının başında saatlerce ağladı. Yavuz babasının da acısıyla gözünü kırpmadan darbecilerin üzerine yürüdü. Yavuz oracıkta daha 15 yaşına girmeden doğum gününe bir gün kala şehit olmuştu ama vatan elden gitmemişti.

"BİR VATAN İÇİN

HER ŞEYİ GÖZE ALMIŞ

BİR MİLLET, DEVLET, ÜLKE

ASLA AMA ASLA

YIKILMAZ."

Muhammet Buğra KILIÇÖZ

6/H

KIRMIZI KAPI

Her gün okulundan ötürü bıkmışlık ve yorgunlukla açılan evin gıcırdayan kırmızı kapısını içerdekilerden bihaber yavaşça açtı. Babası ve kardeşiyle boyamıştı o kapıyı. En sevdiği renkti kırmızı. Babası zamanında ona sürpriz yapıp kırmızı boya almıştı. Tam babasıyla beraber boyarken kardeşi çıkıp tüm boyayı üstüne bocalamıştı. Çok gülmüştü babası. Gülüşünü unutamıyordu babasının. Babasını gülerken hatırladığı en son zaman o gündü. O günden beri yağlanmayan kapı gıcırdaya gıcırdaya kapandı. Nermin hep düşünürdü bunu. Eğer babası yanında olsaydı, yağlardı belki kapıyı; hem belki bu sayede 5 yaşındaki kardeşi Nehir de ablası okula giderken uyanmazdı.

Ağır adımlarla salona gitti. Koltukta oturan adamı görünce elindeki çantası yere düşüverdi. Gözleri doldu Nermin'in, dizlerindeki bağlar çözüldü. Bu gerçeklik ona hayalmiş gibi geldi. "Bab-a?" diyebildi sadece. Ağzından fısıltıyla çıkan bu sözlerle yere düşmesi bir oldu. Babası kaldırdı onu yerden: "Buradayım kızım." dedi. Her şey bulanıktı, silikti, devamı önemli değildi zaten.

Nermin 9. Sınıf öğrencisiydi. Kardeşi ve annesiyle beraber sıradan bir hayat yaşıyorlardı. Geçimlerini annelerinin memur maaşı ve babalarının gönderdiği parayla sağlıyorlardı. Babaları sınırda bekçilik yapıyordu. 9 yıldır sadece iki kere evine gelebilmişti. Her geldiğinde de hemen geri çağrılıyordu. Nermin alışmıştı bu duruma. Babasının olmayışı eskisi kadar koymuyordu artık. Ama yine de okuldan çıkarken kızları babalarıyla beraber görmek acıtıyordu canını. Zordu. Çok zordu. İyileşmeyen, sadece dizginlenmeyi öğrenen bir yaraydı bu. Ne zaman konusu açılsa tutamazdı gözyaşlarını. Bu yüzden pek açmazdı konusunu.

Herkes babaya olan hasretini giderdikten sonra yemek hazırlandı, masaya oturdular. Kimsenin canı yemek istemiyordu. Çocuklar babalarıyla konuşmak istiyordu, anneleri babalarına doya doya sarılmak istiyordu. Yemeklerini yerken hem babası anlatıyor, evdekiler dinliyor, hem de çocuklar kendilerine hakim olamayıp lafa karışıyorlar, ufak şaklabanlıklar yaparak babalarını güldürmeye çalışıyorlardı. O sırada Nermin kapı konusunu babasına açtı. "Beraber boyadığımız kapı uzun süredir gıcırdıyor, yarın eğer zahmet olmazsa yağlayabilir misin?" diye sordu. Babası "Ne zahmeti kızım, hem kimsenin uykusunun bölünmesini istemeyiz." diyerek Nehir'e göz kırptı.

Ertesi gün oldu. Nermin uyandığında hemen salona koştu. Kardeşi Nehir çoktan babasının yanına gitmişti. Bir önceki gece hep beraber konuşup piknik planı yapmışlardı. Babası Nermin'e kapıyı iki gün sonra yağlayacaklarına söz vermişti.

KIRMIZI KAPI

“VATAN BENİ ÇAĞIRIYOR”

Nermin’in ısrarlarına karşı “Uzun bir süre buradayım kızım” diyerek kızını memnun etmeye çalışmıştı. Nermin kabul etse de içinde kötü bir his vardı. Yine de piknik için hazırlanmaya gitti.

Hava açık ve oldukça sıcaktı. Kuşlar ötüşüyor, denizin sakin dalgalarının sesi ta mahallenin başındaki limandan Nerminlerin piknik yaptığı yere kadar geliyordu. Kızlar oyun oynuyor, babası mangal ateşini yakmaya çalışıyor, annesi yere örtü seriyordu. Tabiat adeta Nermin’in babasının gelişini kutluyordu. Nermin kendini uzun zaman sonra mutlu hissediyordu. Ancak günün bu kadar güzel geçmeyeceğini akşam öğrenecekti.

Gecenin bir köründe sesler gelmeye başladı. Nermin korkup kalktığında babası ve annesi hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Kafasını biraz yana doğru çevirdiğinde kardeşinin odasından kafasını uzatıp olanları anlamaya çalıştığını gördü. Babası kızlarının yanına geldi.

dedi Nehir’e dönüp. “Daha yeni geldin baba, hani uzun süre buradaydın?” “Gönül ister ki kızlarımla kalayım, beraber vakit geçirelim. Fakat babanız vatan hainlerine karşı gelmek zorunda. Allaha emanet olun.” dedi. Herkesle helalleştikten sonra dışarı çıkan babalarına el sallayan kızlar, olacaklardan habersiz Nermin’in odasına gidip beraber uyudular. Onlar uyurken anneleri de televizyondan haberleri açmış, olayları canlı bir şekilde izliyordu.

16 Temmuz 2016 tarihinde Nermin babasının ölüm haberini aldı. Hayat, Nermin’e verebileceği en büyük darbelerden birini vermişti. Her eve döndüğünde o kapı gıcırtısını duymak daha acı vericiydi artık. Okuldan çıkarken babalarıyla eve dönen kızları görmek daha çok koyuyordu şimdi ve o yağlanmamış kırmızı kapı, babasından Nermin’e kalan son hatıraydı.

Sümeyye CENGİZ 8-İ

15 TEMMUZ

ÜMRANİYE TEV ZAHİDE ZEHRA GARRİNG ORTAOKULU-1999

GAZETE KOMİSYONU

Mısra KARDEŞLER
Neşe KESLER
Yaşar BULUT
Ayşe Elif KEPÇEOĞLU
Erdal KELEŞ
Didem GÜNGÖR
Gürkan CANDAN
Tülay IŞKIN
Filiz DEMİRHAN ÇAKIR

ÜMRANİYE TEV ZAHİDE ZEHRA GARRİNG ORTAOKULU-1999